

L'Asunción Guijarro va néixer a Terrassa l'any 1949, i hi és al barri d'Ègara des de l'any 1972. Ha estat una dona treballadora, mare, avia i el 1995 ja era membre activa del moviment veïnal. L'Asunción és Presidenta de l'Associació de Veïns des del 2005, catorze anys treballant en una entitat que lluita davant les dificultats per mantenir les seves activitats i projectes.

El polígon d'Ègara es va haver d'edificar en dues fases. La primera, que constava de 116 habitatges, es va inaugurar entre el 1952 i el 1953; la segona, amb 84 habitatges i l'església, no es va enllestir fins a l'any 1958. La concepció arquitectònica del polígon, compost per 34 casetes unifamiliars adossades a blocs d'habitatges d'un màxim de dos pisos i planta baixa amb pati, no es repetirà en cap de les posteriors edificacions de l'Obra Sindical del Hogar a Catalunya, i es considera popularment com un grup d'habitatges amb casetes de "tipus anglès".

Ègara ha estat un barri obrer, català, un barri lluitador, on l'església era com en tants barris de Catalunya, un espai de reunió i d'assemblees en contra del franquisme i la recuperació de les llibertats. Els habitatges han estat testimonis de l'evolució de la industrialització i de les diverses crisis amb l'AEG com a element clau. L'AV, com en la majoria de barris d'habitatge social, va ser primer "Asociación de Cabezas de Familia", i amb el temps, ha passat de tenir més de mil associats a noranta-cinc.

"Els meus fills –diu l'Asunción– ja van néixer al barri i quan van començar a l'esplai vaig entrar en contacte amb l'associació. Abans no hi havia molta vida social al barri ja que el dia el passaves treballant, la casa, els nens... No hi havia moltes més hores. El barri ha canviat molt en els darrers anys. Els habitatges (en propietat) eren de persones grans que a poc a poc han anat marxant i els fills no hi volen venir a viure-hi, així que lloguen els pisos. Hi ha molts veïns en trànsit, que viuen al barri de manera temporal, i no acaben d'adequar-se a les normes i conductes més cíviqües, perquè no hi ha sentiment de pertinença".

Els vuit membres de la Junta treballen molt per poder mantenir les activitats culturals, la Festa Major del barri i el calendari popular: Castanyada, Nadal, festa de la Primavera, etc. "És una associació molt tranquil·la però no hi ha gaire participació dels veïns. Des de l'AV oferim el programa Òmnia d'accés a les noves tecnologies, l'esplai, el grup de dones i cursets de dansa del ventre, ioga, zumba... També tenim la colla de diables Balrogs. L'organització i implementació de qualsevol activitat, requereix moltes hores de dedicació i personal tècnic. No hi ha prou amb els voluntaris. A més, els veïns cada vegada inverteixen menys temps del seu lleure al barri i això afecta directa i negativament a totes les entitats veïnals".

Al barri d'Ègara hi ha més entitats, però no hi ha una relació fluida. S'està fent un estudi sobre la situació del moviment associatiu, malgrat que és molt complicat dissenyar actuacions conjuntes: "L'Ajuntament i la Generalitat ens ajuden econòmicament i amb la contractació d'algun tècnic. La sala esportiva també genera un mínim per poder ajudar en el pagament dels subministraments bàsics. Però, tot i això, no ens permet generar nous programes. En l'actualitat s'està lluitant per aconseguir millores urbanístiques del barri. Hi ha un microprojecte de mobilitat i habitabilitat per adequar els accessos dels carrers pròxims a l'escola i recuperar-los per als vianants. Però el més important per a l'Associació de Veïns és rejuvenir els seus membres, donar cabuda a persones més joves, amb noves propostes. Hem de disposar de més suport per part dels veïns, que s'apropin a l'Associació, que participin en les activitats i en la seva organització".

En l'actualitat es lluita per aconseguir les millores urbanístiques del barri. Hi ha un microprojecte de mobilitat i habitabilitat per adequar els accessos dels carrers pròxims a l'escola.